

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส ความตระหนัก ความเชื่อถือ และการตัดสินใจของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม” นำเสนอโดยการแบ่งรายงานผลออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ผลการวิเคราะห์ลักษณะเบื้องต้น ในรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้
 - 1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส และจำนวนบุตร ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
 - 1.2 การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสจากสื่อต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย
 - 1.3 ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน แสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
 - 1.4 ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน แสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
 - 1.5 การตัดสินใจของกลุ่มตัวอย่างในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

2. การทดสอบสมมติฐาน

2.1 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่าง และการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน

2.2 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส กับความตระหนัก ความเชื่อถือ และการตัดสินใจของกลุ่มตัวอย่างในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

2.3 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับการตัดสินใจของกลุ่มตัวอย่างในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

2.4 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับการตัดสินใจของกลุ่มตัวอย่างในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

2.5 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ระหว่างความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะเบื้องต้น

1.1 ลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างมีทั้งหมด 423 คน ซึ่งได้จากการออกไปสอบถามโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญกับประชาชนในเขตที่ได้มีการสุ่มไว้ คือ เขตตลิ่งชัน ภาษีเจริญ หนองแขม ราษฎร์บูรณะ บางซื่อ คลองเตย บางกะปิ ลาดพร้าว บางเขน หนองจอก พระนคร ราชเทวี และบางกอกน้อย ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (ร้อยละ)
ชาย	179 (42.3)
หญิง	244 (57.7)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ เป็นเพศชาย ร้อยละ 42.3 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 57.7

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (ร้อยละ)
15 - 25 ปี	129 (30.5)
26 - 35 ปี	180 (42.6)
36 - 45 ปี	71 (16.8)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	43 (10.2)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี (ร้อยละ 42.6) รองลงมาได้แก่ อายุระหว่าง 15 - 25 ปี (ร้อยละ 30.5) และอายุระหว่าง 36 - 45 ปี (ร้อยละ 16.8) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (ร้อยละ)
ไม่เคยเรียน/ เคยเรียน แต่ไม่จบประถมศึกษา	6 (1.4)
ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1 - ป.4)	14 (3.3)
ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.5 - ป.6)	17 (4.0)
มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3)	26 (6.1)
มัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6)	39 (9.2)
ปวช. - ปวท.	36 (8.58)
ปวศ., อนุปริญญา	38 (9.0)
ปริญญาตรี	214 (50.6)
ปริญญาโท	33 (7.8)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนเกินครึ่งมีการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 50.6) รองลงมาได้แก่การศึกษาระดับ ม. 6 (ร้อยละ 9.2) และปวศ., อนุปริญญา (ร้อยละ 9.0) ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	จำนวน (ร้อยละ)
โสด	242 (57.2)
แต่งงาน	162 (38.3)
หย่า	7 (1.7)
หม้าย	12 (2.8)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนเกินครึ่งมีสถานภาพโสด (ร้อยละ 57.2) รองลงมาได้แก่ แต่งงาน (ร้อยละ 38.3) และหม้าย (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนบุตร

จำนวนบุตร	จำนวน (ร้อยละ)
1 คน	122 (28.8)
2 คน	300 (70.9)
4 คน	1 (0.2)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนเกินครึ่งมีบุตร 4 คน (ร้อยละ 70.9) รองลงมาได้แก่ การมีบุตร โทน (ร้อยละ 28.8)

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (ร้อยละ)
พนักงานรัฐวิสาหกิจ / รับราชการ	77 (18.2)
พนักงานบริษัทเอกชน	73 (17.3)
ค้าขาย / กิจการส่วนตัว	67 (15.8)
แม่บ้าน	67 (15.8)
นักศึกษา	72 (17.0)
รับจ้างทั่วไป	67 (15.8)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ / รับราชการ (ร้อยละ 18.2) รองลงมาได้แก่ พนักงานบริษัทเอกชน (ร้อยละ 17.3) และนักศึกษา (ร้อยละ 17.0) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพ ค้าขาย / กิจการส่วนตัว แม่บ้าน และรับจ้างทั่วไป มีจำนวนเท่ากัน (ร้อยละ 15.8)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน (ร้อยละ)
น้อยกว่า 5,000 บาท	87 (20.6)
มากกว่า 5,000 - 10,000 บาท	133 (31.4)
มากกว่า 10,000 - 20,000 บาท	99 (23.4)
มากกว่า 20,000 - 30,000 บาท	41 (9.7)
มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	63 (14.9)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ 5,000 - 10,000 บาท (ร้อยละ 31.4) รองลงมาได้แก่ รายได้ 10,000 - 20,000 บาท (ร้อยละ 23.4) และรายได้น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ 20.6) ตามลำดับ

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละ จำแนกตามรายได้/รายจ่าย

รายได้/รายจ่าย	จำนวน (ร้อยละ)
เพียงพอ แต่พุ่มเพื่อยไม่ได้	295 (63.7)
ไม่ค่อยพอใช้	97 (22.9)
หาได้มาก จนสามารถใช้พุ่มเพื่อยได้	31 (7.3)
รวม	423 (100.0)

จากตารางที่ 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนเกินครึ่งมีรายได้กับรายจ่ายที่สมดุลกัน คือหาได้เพียงพอ แต่ไม่สามารถพุ่มเพื่อยได้ (ร้อยละ 63.7) รองลงมาได้แก่ พวกที่หาได้ไม่ค่อยพอใช้ (ร้อยละ 22.9)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส

ตารางที่ 18 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน

สื่อมวลชน ประเภทต่าง ๆ	ระดับการเปิดรับข่าวสาร : ความถี่ (ร้อยละ)					\bar{X}	ระดับการ เปิดรับ
	บ่อยที่สุด	บ่อย	ปานกลาง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย		
โทรทัศน์	109 (25.28)	133 (31.4)	112 (26.5)	65 (15.4)	4 (0.9)	3.66	สูง
วิทยุ	26 (6.1)	83 (19.6)	124 (29.3)	152 (35.9)	38 (9.0)	2.78	ปานกลาง
หนังสือพิมพ์	79 (18.7)	140 (33.1)	125 (29.6)	63 (14.9)	16 (3.8)	3.48	สูง
นิตยสาร	72 (6.9)	154 (14.7)	106 (25.1)	62 (36.4)	29 (17.0)	2.58	ปานกลาง

จากตารางที่ 18 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสจากสื่อมวลชน ในระดับปานกลางถึงสูง โดยเปิดรับจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด ($\bar{X} = 3.66$) รองลงมาได้แก่ หนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 3.48$) และสื่อวิทยุ ($\bar{X} = 2.78$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 19 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ

สื่อเฉพาะกิจ ประเภทต่างๆ	ระดับการเปิดรับข่าวสาร : ความถี่ (ร้อยละ)					\bar{X}	ระดับการ เปิดรับ
	บ่อยที่สุด	บ่อย	ปานกลาง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยมอบ		
แผ่นพับ	21 (5.0)	57 (13.5)	74 (17.5)	136 (38.5)	108 (25.5)	2.34	ต่ำ
โบชัวร์	19 (4.5)	42 (9.9)	61 (14.4)	166 (39.2)	135 (31.9)	2.16	ต่ำ
โปสเตอร์	21 (5.0)	57 (13.5)	118 (27.9)	144 (34.0)	83 (19.6)	2.50	ปานกลาง
ป้ายประกาศ	8 (1.9)	41 (9.7)	100 (23.6)	160 (37.8)	114 (27.0)	2.21	ต่ำ

จากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาสจากสื่อเฉพาะกิจ ในระดับต่ำ โดยเปิดรับจากสื่อโปสเตอร์มากที่สุด ($\bar{X} = 2.50$) รองลงมาได้แก่ แผ่นพับ ($\bar{X} = 2.34$) และ สื่อป้ายประกาศ ($\bar{X} = 2.21$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 20 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล

สื่อบุคคลประเภทต่าง ๆ	ระดับการเปิดรับข่าวสาร : ความถี่ (ร้อยละ)					\bar{X}	ระดับการเปิดรับ
	บ่อยที่สุด	บ่อย	ปานกลาง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยตอบ		
เจ้าหน้าที่ NGOs เด็ก	8 (1.6)	25 (5.9)	86 (20.3)	126 (29.8)	178 (42.3)	1.94	ต่ำ
เจ้าหน้าที่ราชการ	5 (1.2)	31 (7.3)	58 (13.7)	129 (30.5)	200 (47.3)	1.85	ต่ำ
เพื่อนบ้าน	12 (2.8)	33 (7.8)	61 (14.4)	123 (29.1)	194 (45.9)	1.93	ต่ำ
เพื่อนฝูง	21 (4.9)	50 (11.8)	107 (25.3)	151 (35.7)	94 (22.2)	2.41	ต่ำ
ครอบครัว	14 (3.3)	33 (7.8)	92 (21.7)	174 (41.1)	110 (26.0)	2.21	ต่ำ
อาจารย์	8 (1.4)	26 (6.6)	65 (15.4)	108 (25.5)	216 (51.1)	1.80	ต่ำ

จากตารางที่ 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส จากสื่อบุคคลในระดับต่ำ โดยเปิดรับจากสื่อเพื่อนฝูง ($\bar{X} = 2.41$) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ จากสมาชิกในครอบครัว /ญาติพี่น้อง ($\bar{X} = 2.21$) และจากเจ้าหน้าที่องค์กรเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ($\bar{X} = 1.94$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 แสดง โอกาสการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ในเรื่องประเภทของเด็กด้อยโอกาส

ประเภทของเด็กด้อยโอกาส ที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้	\bar{X}
เด็กเร่ร่อน	4.09
เด็กกำพร้า เด็กถูกทิ้งหลังคลอด	3.62
เด็กในกองขยะ	3.39
เด็กถูกข่มขืน	3.32
เด็กในแหล่งสลัม	3.28
เด็กไม่ได้รับการศึกษา	3.23
เด็กพิการ	3.17
โสมมณีเด็ก	3.08
แรงงานเด็ก	3.08
เด็กขาดอาหาร	2.92
เด็กขอตาน	2.82
เด็กในแหล่งก่อสร้าง	2.61

จากตารางที่ 21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส ประเภทเด็กเร่ร่อนมากที่สุด ($\bar{X} = 4.09$) รองลงมาได้แก่ เด็กกำพร้า ($\bar{X} = 3.62$) เด็กในกองขยะ ($\bar{X} = 3.39$) เด็กถูกข่มขืน ($\bar{X} = 3.32$) และเด็กในแหล่งสลัม ($\bar{X} = 3.28$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาเหตุของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส

สาเหตุ / ระดับสาเหตุการเปิดรับ (ร้อยละ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}
-จากความสนใจของคน	65 (15.4)	102 (24.1)	214 (50.6)	36 (8.5)	6 (1.4)	3.43
-การที่ผู้อื่นกระตุ้นให้รู้สึกสนใจ	24 (5.7)	134 (31.7)	169 (40.0)	75 (17.7)	21 (5.0)	3.15
-ความบังเอิญ	42 (9.9)	86 (20.3)	140 (33.1)	113 (26.7)	42 (9.9)	2.94
-เรื่องเด็กด้อยโอกาสเกี่ยวข้องกับคน	23 (5.4)	41 (9.7)	118 (27.9)	104 (24.6)	137 (32.4)	2.31
-การฆ่าเวลา	5 (1.2)	20 (4.7)	76 (18.0)	100 (23.6)	222 (52.5)	1.76

จากตารางที่ 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส เพราะกลุ่มตัวอย่างรู้สึกสนใจเรื่องนี้อยู่แล้ว ($\bar{X} = 3.43$) รองลงได้แก่สาเหตุที่ว่า มีผู้อื่นมาทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกสนใจ ($\bar{X} = 3.15$) และเป็นความบังเอิญ ($\bar{X} = 2.94$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรูปแบบการนำเสนอ เนื้อหาเรื่องเด็กค้อยโอกาสในสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับ

ระดับรูปแบบการนำเสนอ รูปแบบการนำเสนอ (ร้อยละ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}
บทความ	36 (8.5)	94 (22.2)	146 (34.5)	117 (27.7)	30 (7.1)	2.97
สารคดี	46 (10.9)	112 (26.5)	139 (32.9)	92 (21.7)	34 (8.0)	3.10
ข่าว	154 (36.4)	127 (30.0)	73 (17.3)	26 (6.1)	43 (10.2)	3.76
บทสัมภาษณ์	23 (5.4)	67 (15.8)	139 (32.9)	102 (24.1)	92 (21.7)	2.59
โฆษณา	25 (5.9)	47 (11.1)	135 (31.9)	104 (24.6)	112 (26.5)	2.44

จากตารางที่ 23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเปิดรับเรื่องเด็กค้อยโอกาส จากเนื้อหาประเภทข่าว ($\bar{X} = 3.76$) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ สารคดี ($\bar{X} = 3.10$) และบทความ ($\bar{X} = 2.97$) ตามลำดับ

ตารางที่ 24 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะการใช้ภาษาในการนำเสนอเรื่องเด็กค้อยโอกาสในสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ

ระดับลักษณะการใช้ภาษา (ร้อยละ) ภาษา	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}
นำเสนอข่าวซึ่งเกิดจินตภาพ	40 (9.4)	136 (32.2)	149 (35.2)	82 (19.4)	16 (3.8)	3.24
นำเสนอตรงไปตรงมา	56 (13.2)	176 (41.6)	132 (31.2)	43 (10.2)	16 (3.8)	3.50
ใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน	50 (11.8)	183 (43.3)	126 (29.8)	32 (7.36)	32 (7.6)	3.44
ใช้ภาษาสวทறுในการนำเสนอ	15 (3.5)	68 (16.1)	140 (33.1)	122 (28.8)	78 (18.4)	2.57
มีการยกตัวอย่าง หรือนำตัวอย่างมา เสนอ	81 (19.1)	151 (35.7)	120 (28.4)	38 (9.0)	33 (7.8)	3.49
จำนวนเปรียบเทียบระดับประชน	17 (4.0)	73 (17.3)	121 (28.6)	127 (30.0)	85 (20.1)	2.55
จำนวนเสียชื่อเสียง	27 (6.4)	113 (26.7)	126 (29.8)	100 (23.6)	57 (13.5)	2.89
นำเสนอแบบหาทางออกให้ผู้อ่าน	14 (3.3)	82 (19.4)	197 (46.6)	109 (25.8)	21 (5.0)	2.90
ทิ้งข้อคิด /ปรัชญาให้ไปขบคิดต่อ	46 (10.9)	124 (29.3)	159 (37.6)	70 (16.5)	24 (5.7)	3.23
มีบทวิจารณ์ และบทแสดงความคิดเห็น	35 (8.3)	130 (30.7)	148 (35.0)	73 (17.3)	37 (8.7)	3.13

จากตารางที่ 24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าสื่อมวลชนใช้ภาษาในการนำเสนอเรื่องเด็กค้อยโอกาส แบบตรงไปตรงมา ($\bar{X} = 3.50$) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ การนำเสนอโดยนำตัวอย่างมาประกอบ ($\bar{X} = 3.49$) และการนำเสนอที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ($\bar{X} = 3.44$) ตามลำดับ

1.3. ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญของการเอกรชนที่พัฒนาเด็ก และเยาวชน

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนข้อของความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญของการเอกรชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกรชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	จำนวนคน (ร้อยละ)	\bar{X}	SD.
ตระหนักมากที่สุด	13 (3.1)		
ตระหนักมาก	282 (66.7)		
ตระหนักปานกลาง	119 (28.1)		
ตระหนักน้อย	6 (1.4)		
ตระหนักน้อยที่สุด	0 (0.0)		
ไม่ตอบ	3 (0.7)		
รวม	423 (100.0)	3.72	0.54

จากตารางที่ 25 พบว่า ประชาชนมีความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกรชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ในระดับมาก (66.7) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความตระหนักปานกลาง (28.1) และความตระหนักมากที่สุด (3.1) ตามลำดับ

ตารางที่ 26 แสดงค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความตระหนักต่อปัญหา เด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ระดับของความตระหนัก ข้อความที่ใช้วัด ความตระหนัก (ร้อยละ)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	χ	ระดับ ความ ตระหนัก
1. จำนวนเด็กด้อยโอกาสในเมืองไทย	42.8	48.0	5.9	3.3	0.0	4.30	มาก
2. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา	47.3	39.5	9.5	2.6	1.2	4.29	มาก
3. การมีส่วนร่วมป้องกันไม่ให้เกิด ปัญหา	46.1	39.7	6.1	6.6	1.4	4.22	มาก
4. บทบาทและความสำคัญขององค์การ เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	23.2	54.7	17.0	1.2	1.2	4.00	มาก
5. ความสำคัญขององค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	34.0	44.2	12.5	5.0	4.3	3.99	มาก
6. การสนับสนุนการดำเนินงานของ องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	32.6	45.2	12.1	5.4	4.7	3.95	มาก
7. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ทางอ้อม	20.8	54.8	20.3	3.8	02	3.92	มาก
8. การให้ความสำคัญในฐานะปัญหา	28.6	38.5	22.2	6.9	3.8	3.91	มาก
9. ความสำคัญขององค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	27.0	48.0	10.2	10.4	4.5	3.83	มาก
10. การมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ และแก้ไขปัญหา	25.1	47.8	15.6	5.9	5.7	3.81	มาก
11. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา	29.8	43.3	9.0	12.1	5.9	3.79	มาก
12. การให้ความสำคัญในฐานะปัญหา	22.2	47.5	18.0	9.9	2.4	3.77	มาก
13. บทบาทและหน้าที่ขององค์การ เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	20.8	51.3	16.5	5.7	5.7	3.76	มาก
14. จำนวนขององค์การเอกชนที่พัฒนา เด็กและเยาวชน	10.4	42.8	23.6	15.1	8.0	3.32	มาก
15. การให้ความสำคัญในฐานะปัญหา	12.8	29.3	26.0	22.7	9.2	3.14	มาก
16. การให้ความสำคัญในฐานะปัญหา	13.2	24.8	19.4	28.8	13.7	3.05	ปานกลาง
17. ประสิทธิภาพขององค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	3.8	27.2	34.2	28.6	6.1	2.92	ปานกลาง

ระดับของความตระหนัก ข้อความที่ใช้วัด ความตระหนัก (ร้อยละ)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	\bar{X}	ระดับ ความ ตระหนัก
18. ประสิทธิภาพขององค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	7.3	23.4	18.2	40.7	10.4	2.87	ปานกลาง
19. การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา	1.2	3.8	17.0	46.3	31.7	1.96	น้อย
20. การให้ความสำคัญในฐานะปัญหา	1.2	6.6	9.7	44.0	38.5	1.88	น้อย

* ข้อความเชิงลบ ในการวิเคราะห์ได้ปรับค่าคะแนนแล้ว

จากตารางที่ 26 พบว่า จากการวัดความตระหนัก 20 ข้อ มี 15 ข้ออยู่ในระดับความตระหนักมาก 3 ข้อ ตระหนักปานกลาง และมี 2 ข้อที่มีความตระหนักน้อย ซึ่งประเด็นที่ประชาชนตระหนักมากที่สุด ได้แก่ ตระหนักถึงจำนวนเด็กด้อยโอกาสที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกวัน ($\bar{X} = 4.30$) รองลงมาได้แก่ ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ($\bar{X} = 4.29$) และตระหนักถึง การมีส่วนร่วมป้องกันไม่ให้เกิด ปัญหา ($\bar{X} = 4.22$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.4 ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ตารางที่ 27 แสดงจำนวนและค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนข้อของความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	จำนวนคน (ร้อยละ)	\bar{X}	SD.
เชื่อถือมากที่สุด	4 (0.9)		
เชื่อถือมาก	53 (12.5)		
เชื่อถือปานกลาง	338 (79.9)		
เชื่อถือน้อย	25 (5.9)		
เชื่อถือน้อยที่สุด	1 (0.2)		
รวม	423 (100.0)	3.08	0.48

จากตารางที่ 27 พบว่า ประชาชนมีความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนในระดับปานกลางมากที่สุด (79.9) รองลงมาได้แก่ ความเชื่อถือในระดับมาก (12.5) และความเชื่อถือในระดับน้อย (5.9) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 แสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความเชื่อต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กค้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ระดับของความเชื่อถือ ข้อความที่ใช้วัด ความเชื่อถือ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	\bar{X}	ระดับความ เชื่อถือ
1. การนำเสนอเรื่องเด็กค้อยโอกาสทางสื่อหนังสือพิมพ์	22.2	55.6	14.7	7.1	0.5	3.92	มาก
2. ศักยภาพขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	12.8	50.1	19.4	13.9	3.8	3.54	มาก
3. ศักยภาพขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	9.9	39.7	34.1	15.4	3.5	3.47	ปานกลาง
4. ศักยภาพของเจ้าหน้าที่องค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	7.6	35.9	34.38	18.0	3.8	3.46	ปานกลาง
5. คุณธรรมขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	11.1	33.3	41.4	9.9	4.3	3.37	ปานกลาง
6. จรรยาบรรณของนักข่าว	8.7	38.3	32.6	15.8	4.5	3.31	ปานกลาง
7. ระดับความรุนแรงของปัญหาเด็กค้อยโอกาส	6.6	42.1	20.1	24.8	6.4	3.18	ปานกลาง
8. จรรยาบรรณขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	6.6	17.7	42.8	27.0	5.9	2.97	ปานกลาง
9. ศักยภาพขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	6.4	22.0	34.5	27.9	9.2	2.88	ปานกลาง
10. ศักยภาพของผู้เขียนบทความ	3.8	21.7	36.4	30.7	7.3	2.84	ปานกลาง
11. การนำเสนอบทความเรื่องเด็กค้อยโอกาส	1.4	20.3	27.2	42.8	8.3	2.64	ปานกลาง
12. ประสิทธิภาพของสื่อเฉพาะกิจ	1.6	13.5	29.1	44.4	11.3	2.49	น้อย

* ข้อความเชิงลบ ในการวิเคราะห์ได้ปรับค่าคะแนนแล้ว

จากตารางที่ 28 พบว่า จากการวัดความเชื่อถือ 12 ข้อ มีจำนวน 2 ข้ออยู่ในระดับความเชื่อถือมาก 9 ข้อ มีความเชื่อถือปานกลาง และมีเพียง 1 ข้อที่มีความเชื่อถือน้อย โดยประเด็นที่ประชาชนมีความเชื่อถือมากที่สุด คือ การนำเสนอเรื่องเด็กค้อยโอกาสทางสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 3.92$) รองลงมา ได้แก่ ความเชื่อถือต่อศักยภาพของสื่อมวลชน ($\bar{X} = 3.54$) ตามลำดับ

1.5 การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและค่ามัธยัมเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนข้อของการตัดสินใจในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม	จำนวนคน (ร้อยละ)	\bar{X}	SD.
ช่วยเหลือมากที่สุด	0 (0.0)		
ช่วยเหลือมาก	1 (0.2)		
ช่วยเหลือปานกลาง	18 (4.3)		
ช่วยเหลือน้อย	243 (57.4)		
ช่วยเหลือน้อยมาก	160 (37.8)		
ไม่ตอบ	1 (0.2)		
รวม	423 (100.0)	1.67	0.57

จากตารางที่ 29 พบว่า ประชาชนมีการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนในระดับน้อยมากที่สุด (57.4) รองลงมาได้แก่ การตัดสินใจให้ความช่วยเหลือในระดับน้อยมาก (37.8) และการตัดสินใจให้ความช่วยเหลือในระดับปานกลาง (4.3) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 แสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ระดับของการตัดสินใจ (ร้อยละ) ข้อความที่ไว้วัด การตัดสินใจ	น้อยที่สุด	น้อย	ตาม สมควร	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย	\bar{X}	ระดับของ การ ตัดสินใจ
1. การชักชวนให้ผู้อื่นบริจาค	1.4	8.3	48.7	24.6	17.0	2.52	ปานกลาง
2. การบริจาคด้วยตนเอง	5.0	13.5	30.0	31.4	20.1	2.52	ปานกลาง
3. การประชาสัมพันธ์- การสนับสนุนองค์การ เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนทางอ้อม	2.8	12.8	27.4	32.2	24.8	2.37	น้อย
4. การบริจาคด้วยตนเอง	2.8	6.6	33.1	35.5	22.0	2.33	น้อย
5. การประชาสัมพันธ์-การสนับสนุนองค์การ เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนทางอ้อม	1.9	11.1	24.1	30.0	32.9	2.19	น้อย
6. การบริจาคด้วยตนเอง	0.0	1.7	1.7	24.3	25.5	57.7	น้อย
7. การเป็นอาสาสมัคร	0.7	3.3	23.2	24.3	48.5	1.83	น้อย
8. การประสานกับเจ้าหน้าที่องค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	1.4	2.4	14.4	22.0	59.8	1.63	น้อย
9. การเข้าร่วมกิจกรรม	0.9	1.4	13.7	27.0	57.0	1.62	น้อย
10. การร่วมมือกับเจ้าหน้าที่องค์การเอกชนที่ พัฒนาเด็กและเยาวชน	0.0	1.7	1.7	25.5	57.7	1.61	น้อย
11. การเข้าร่วมกิจกรรม	0.7	2.1	11.3	18.4	67.4	1.50	น้อย
12. การเข้าร่วมกิจกรรม	0.9	1.7	11.3	13.0	73.0	1.44	น้อยมาก
13. การเข้าร่วมกิจกรรม	0.2	2.1	10.4	14.9	72.3	1.43	น้อยมาก
14. การชักชวนให้ผู้อื่นบริจาค	0.2	1.7	10.6	15.4	72.1	1.43	น้อยมาก
15. การรับเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรม	0.2	0.2	3.1	2.6	93.9	1.10	น้อยมาก

จากตารางที่ 30 พบว่า จากการวัดการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม 15 ข้อ มีจำนวน 2 ข้อ ที่ให้ความช่วยเหลือองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนปานกลาง 9 ข้อ ให้ความช่วยเหลือเล็กน้อย และ 4 ข้อ ให้ความช่วยเหลือน้อยมาก โดยรูปแบบกิจกรรม ที่ประชาชนเคยให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนมากที่สุด คือ การชักชวนให้ผู้อื่นบริจาค ($\bar{X} = 2.52$) และการบริจาคด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.52$) รองลงมาได้แก่ การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนทางอ้อม โดยการประชาสัมพันธ์ ($\bar{X} = 2.37$) ตามลำดับ

ตารางที่ 31 แสดงค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ระดับของการตัดสินใจ (ร้อยละ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	แปลค่า
ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ							
1. ชื่อเสียงของมูลนิธิ	12.1	31.2	35.2	15.4	6.1	3.28	ปานกลาง
2. ชื่อเสียงของบุคคลในมูลนิธิ	9.5	22.7	35.7	22.7	9.5	3.00	ปานกลาง
3. ผลงานที่ผ่านมาของมูลนิธิ	32.4	27.4	20.3	13.0	6.9	3.70	มาก
4. ช่วยเหลือมูลนิธิที่คุ้นเคย	5.4	26.2	35.9	24.8	7.6	2.97	ปานกลาง
5. มูลนิธิที่คนรู้จักแนะนำ	2.4	18.4	38.5	27.7	13.0	2.70	ปานกลาง
6. มูลนิธิที่เคยเป็นข่าวบ่อย ๆ ในสื่อประจำวัน	4.5	17.0	39.7	25.3	13.5	2.74	ปานกลาง
7. มูลนิธิที่อยู่ใกล้บ้าน	2.8	14.9	27.0	28.6	26.7	2.39	น้อย
8. สถานะการเงินของมูลนิธิ	1.2	13.9	26.2	29.3	29.3	2.28	น้อย
9. มูลนิธิที่ให้เจ้าหน้าที่ติดต่อออกมา หรือไม่	1.6	5.7	17.3	29.1	46.3	1.86	น้อย

จากตารางที่ 31 พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มตัวอย่างในการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็ก ทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ผลงานที่ผ่านมาของมูลนิธิ ($\bar{X} = 3.70$) รองลงมาได้แก่ ชื่อเสียงของมูลนิธิ ($\bar{X} = 3.28$) และชื่อเสียงของบุคคลในมูลนิธิ ($\bar{X} = 3.00$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 แสดงค่าร้อยละและค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอิทธิพลของสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

ระดับของการตัดสินใจ (ร้อยละ)	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	\bar{X}	แปลค่า
สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ							
1. เพื่อนแนะนำหรือพูดให้ฟัง	7.6	32.2	33.6	20.1	6.6	3.14	ปานกลาง
2. เห็นโฆษณาจากสื่อต่าง ๆ	8.5	34.8	38.1	13.7	5.0	3.28	ปานกลาง
3. ได้รับเอกสาร แผ่นพับ โบรชัวร์ ของมูลนิธิ	6.4	24.1	39.5	19.4	10.6	2.96	ปานกลาง
4. จำนวนเงินของท่าน	18.9	26.7	30.0	13.5	10.9	3.29	ปานกลาง
5. ความคิดเห็นของสมาชิกใน ครอบครัว	6.6	20.8	31.7	21.3	19.6	2.74	ปานกลาง

จากตารางที่ 32 พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกลุ่มตัวอย่าง ในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ จำนวนเงินของกลุ่มตัวอย่าง ($\bar{X} = 3.29$) รองลงมา ได้แก่ การที่กลุ่มตัวอย่างได้รับเอกสารเผยแพร่จาก NGOs เด็ก ($\bar{X} = 3.28$) และ การที่เพื่อนของกลุ่มตัวอย่างแนะนำหรือพูดเรื่องเกี่ยวกับ NGOs เด็กให้ฟัง ($\bar{X} = 3.14$) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประชาชนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ และการศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาสต่างกัน

ทดสอบสมมติฐานโดย การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) และการหาค่าสถิติแบบ t-test ซึ่งรายงานผลในตารางที่ 33-52

ตารางที่ 33 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารโดยรวม เกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาส ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ตัวแปร	จำนวน	Mean	SD.	t	p
เพศชาย	176	2.38	0.59		
เพศหญิง	242	2.46	0.53	-1.48	.140

จากตารางที่ 33 พบว่า โดยภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชาย มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หลังจากทำการทดสอบโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ดังผลในตารางที่ 34-36 ดังนี้

ตารางที่ 34 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อมวลชน ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ตัวแปร	จำนวน	Mean	SD.	t	p
เพศชาย	179	3.05	0.81		
เพศหญิง	244	3.17	0.66	-1.56	.119

จากตารางที่ 34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิง มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อมวลชน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 35 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ตัวแปร	จำนวน	Mean	SD.	t	p
เพศชาย	179	2.22	0.88		
เพศหญิง	244	2.40	1.29	-1.75	.081

จากตารางที่ 35 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิง มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 36 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสจากสื่อบุคคล ระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ตัวแปร	จำนวน	Mean	SD.	t	p
เพศชาย	176	2.03	0.76		
เพศหญิง	242	2.04	0.67	-0.03	.980

จากตารางที่ 36 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิง มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อบุคคล ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 37 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารโดยรวม เกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาสของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน

อายุ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
15-25 ปี	127	2.46	.52		
26-35 ปี	179	2.46	.57		
36-45 ปี	70	2.35	.57		
45 ปีขึ้นไป	42	2.33	.57		
รวม	418	2.43	.56	1.22	.301

จากตารางที่ 37 พบว่า การเปิดรับข่าวสารโดยรวมเกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

หลังจากทำการทดสอบโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกเป็นรายชื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ดังผลในตารางที่ 38-40 ดังนี้

ตารางที่ 38 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน

อายุ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
15-25 ปี	129	3.16	.65		
26-35 ปี	180	3.11	.77		
36-45 ปี	71	3.10	.77		
45 ปีขึ้นไป	43	3.05	.70		
รวม	423	3.12	.73	.282	.838

จากตารางที่ 38 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 39 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน

อายุ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
15-25 ปี	129	2.39	.84		
26-35 ปี	180	2.38	1.21		
36-45 ปี	71	2.21	.85		
45 ปีขึ้นไป	43	2.11	.97		
รวม	423	2.33	1.03	1.27	.281

จากตารางที่ 39 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 40 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน

อายุ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
15-25 ปี	127	2.03	.63		
26-35 ปี	179	2.08	.76		
36-45 ปี	70	1.95	.73		
45 ปีขึ้นไป	418	2.00	.65		
รวม	423	2.03	.71	.633	.593

จากตารางที่ 40 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 41 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารโดยรวม เกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน

อาชีพ	จำนวน	Mean	SD.	F	p	คู่ที่ต่างกัน
พนักงานรัฐวิสาหกิจ / ข้าราชการ	76	2.39	.43			
พนักงานบริษัทเอกชน	71	2.33	.63			
ค้าขาย / กิจการส่วนตัว	67	2.40	.53			
นักศึกษา	66	2.40	.56			
แม่บ้าน	71	2.63	.65			
รับจ้างทั่วไป	67	2.41	.48			
รวม	418	2.43	.56	2.37 *	.038	ไม่พบ

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 41 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสโดยรวม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่อย่างไรก็ตาม ผลจากการทดสอบด้วยวิธีการของ Scheffe ไม่พบคู่ที่แตกต่าง

หลังจากการทำการทดสอบโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวถน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ดังผลในตารางที่ 42-44 ดังนี้

ตารางที่ 42 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาสทางสื่อมวถน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน

อาชีพ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
พนักงานรัฐวิสาหกิจ / ข้าราชการ	77	3.05	.67		
พนักงานบริษัทเอกชน	73	2.95	.76		
ค้าขาย / กิจการส่วนตัว	67	3.15	.77		
นักศึกษา	67	3.17	.83		
แม่บ้าน	72	3.21	.63		
รับจ้างทั่วไป	67	3.23	.66		
รวม	423	3.12	.73	1.60	.157

จากตารางที่ 42 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาสทางสื่อมวถน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 43 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน

อาชีพ	จำนวน	Mean	SD.	F	p	คู่ที่ต่าง
พนักงานรัฐวิสาหกิจ / ข้าราชการ	77	2.37	.79			4 < 5
พนักงานบริษัทเอกชน	73	2.32	.83			6 < 5
ค้าขาย / กิจการส่วนตัว	67	2.25	.81			
นักศึกษา	67	2.12	.95			
แม่บ้าน	72	2.73	1.60			
รับจ้างทั่วไป	67	2.12	.86			
รวม	423	2.33	1.03	3.50 **	.004	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 43 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันด้วยวิธีการของ Scheffe พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษา และรับจ้างทั่วไป มีการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจน้อยกว่าผู้ที่เป็นแม่บ้าน ที่เหลือนอกนั้นมีการเปิดรับข่าวสารที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 44 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน

อาชีพ	จำนวน	Mean	SD.	F	p
พนักงานรัฐวิสาหกิจ / ข้าราชการ	76	1.96	.57		
พนักงานบริษัทเอกชน	71	1.94	.95		
ค้าขาย / กิจการส่วนตัว	67	2.01	.65		
นักศึกษา	66	2.09	.72		
แม่บ้าน	71	2.15	.63		
รับจ้างทั่วไป	67	2.07	.67		
รวม	418	2.03	.71	.904	.477

จากตารางที่ 44 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 45 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารโดยรวม เกี่ยวกับเรื่องเด็กค้ายโอกาส ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน

รายได้	จำนวน	Mean	SD.	F	p
น้อยกว่า 5,000 บาท	87	2.47	.59		
มากกว่า 5,000-10,000 บาท	131	2.44	.55		
มากกว่า 10,000-20,000 บาท	98	2.49	.61		
มากกว่า 20,000-30,000 บาท	40	2.33	.45		
มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	62	2.30	.50		
รวม	418	2.43	.56	1.54	.188

จากตารางที่ 45 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสโดยรวม ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

หลังจากทำการทดสอบโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ดังรายละเอียดในตารางที่ 46-48 ดังนี้

ตารางที่ 46 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน

รายได้	จำนวน	Mean	SD.	F	p
น้อยกว่า 5,000 บาท	87	3.17	.78		
มากกว่า 5,000-10,000 บาท	133	3.11	.63		
มากกว่า 10,000-20,000 บาท	99	3.22	.73		
มากกว่า 20,000-30,000 บาท	41	3.15	.72		
มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	63	2.90	.80		
รวม	423	3.12	.73	2.01	.092

จากตารางที่ 46 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 47 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กค้ายโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน

รายได้	จำนวน	Mean	SD.	F	p
น้อยกว่า 5,000 บาท	87	2.27	.94		
มากกว่า 5,000-10,000 บาท	133	2.33	1.29		
มากกว่า 10,000-20,000 บาท	99	2.45	.95		
มากกว่า 20,000-30,000 บาท	41	2.10	.63		
มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	63	2.36	.82		
รวม	423	2.33	1.03	.895	.466

จากตารางที่ 47 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 48 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน

รายได้	จำนวน	Mean	SD.	F	p
น้อยกว่า 5,000 บาท	87	2.14	.68		
มากกว่า 5,000-10,000 บาท	131	2.08	.72		
มากกว่า 10,000-20,000 บาท	98	2.05	.83		
มากกว่า 20,000-30,000 บาท	40	1.94	.53		
มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	62	1.85	.57		
รวม	418	2.03	.71	1.78	.130

จากตารางที่ 48 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 49 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสาร โดยรวม เกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาสของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	SD.	F	p	คู่ที่ต่าง
1.-2. ไม่เคยเรียน / เคยเรียนแต่ ไม่จบประถมศึกษา	6	1.85	.61			
3.ป.1-ป.4	14	1.97	.46			
4.ป.5-ป.6	17	2.33	.50			
5.ม.1-ม.3	26	2.47	.44			
6.ม.4-ม.6	39	2.43	.51			
7.ปวช., ปวท.	36	2.50	.57			
8.ปวส., อนุปริญญา	37	2.51	.49			
9.ปริญญาตรี	211	2.45	.57			
10.ปริญญาโท	32	2.43	.62			
รวม	418	2.43	.56	2.30 *	.019	ไม่พบ

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 49 พบว่า การเปิดรับข่าวสารโดยรวมเกี่ยวกับเรื่องเด็กด้อยโอกาส ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่อย่างไรก็ตาม ผลจากการทดสอบโดยวิธีการของ Scheffe ไม่พบกลุ่มที่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หลังจากทำการทดสอบโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อมวลชน ดังผลในตารางที่ 50-52 ดังนี้

ตารางที่ 50 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	SD.	F	p
1.-2.ไม่เคเรียน / เคเรียนแต่ไม่จบ ประถมศึกษา	6	2.58	.91		
3.ป.1-ป.4	14	2.87	.74		
4.ป.5-ป.6	17	3.02	.92		
5.ม.1-ม.3	26	3.23	.73		
6.ม.4-ม.6	39	3.06	.69		
7.ปวช., ปวท.	36	3.24	.77		
8.ปวส., อนุปริญญา	38	3.18	.68		
9.ปริญญาตรี	214	3.14	.71		
10.ปริญญาโท	33	3.01	.72		
รวม	423	3.12	.73	1.02	.418

จากตารางที่ 50 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางสื่อมวลชน ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 51 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	SD.	F	p	คู่ที่ต่าง
1.-2.ไม่เคยเรียน / เคยเรียนแต่ ไม่จบประถมศึกษา	6	1.58	.84			
3.ป.1-ป.4	14	1.44	.62			
4.ป.5-ป.6	17	2.00	.87			
5.ม.1-ม.3	26	2.10	.88			
6.ม.4-ม.6	39	2.12	.88			
7.ปวช., ปวท.	36	2.22	1.01			
8.ปวส., อนุปริญญา	38	2.59	.73			
9.ปริญญาตรี	214	2.46	1.13			
10.ปริญญาโท	33	2.37	.90			
รวม	423	2.33	1.03	3.20 **	.001	ไม่พบ

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตารางที่ 51 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อเฉพาะกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาดังกัน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่อย่างไรก็ตาม ผลจากการทดสอบด้วยวิธีการของ Scheffe ไม่พบกลุ่มที่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 52 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางทีอนุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษต่างกัน

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	SD.	F	p
1.-2. ไม่เคยเรียน / เคยเรียนแต่ไม่จบ ประถมศึกษา	6	1.55	.56		
3.ป.1-ป.4	14	1.72	.48		
4.ป.5-ป.6	17	2.08	.55		
5.ม.1-ม.3	26	2.22	.64		
6.ม.4-ม.6	39	2.23	.75		
7.ปวช., ปวท.	36	2.20	.71		
8.ปวส., อนุปริญญา	37	2.04	.92		
9.ปริญญาตรี	211	1.97	.68		
10.ปริญญาโท	32	2.10	.74		
รวม	418	2.03	.71	1.80	.074

จากตารางที่ 52 พบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้ายโอกาสทางทีอนุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษต่างกัน ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับเด็กด้อยโอกาส มีความสัมพันธ์กับความตระหนัก ความเชื่อถือ และการตัดสินใจของประชาชน ในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งนำเสนอในตารางที่ 53-58 ดังนี้

ตารางที่ 53 แสดงค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล และสื่อโดยรวม กับความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชน ที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

การเปิดรับสื่อประเภทต่าง	ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชน ที่พัฒนาเด็กและเยาวชน		
	จำนวน	r	p
สื่อมวลชน	420	-.0053	.914
สื่อเฉพาะกิจ	420	.0215	.661
สื่อบุคคล	415	-.0371	.451
สื่อโดยรวม	415	-.0104	.833

จากตารางที่ 53 พบว่า โดยรวมแล้ว การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาส ไม่มีความสัมพันธ์กับความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อทำการทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ก็ไม่มีความสัมพันธ์กับความตระหนักเช่นเดียวกัน

นอกจากทำการทดสอบโดยภาพรวม และทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภท คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกย่อยออกเป็นรายสื่อ 14 ชนิดอีกครั้ง คือ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ โบรชัวร์ ไปสเตอร์ ป้ายประกาศ เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่จากทางราชการ เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง สมาชิกในครอบครัวหรือญาติพี่น้อง และอาจารย์ ดังผลในตารางที่ 54 ดังนี้

ตารางที่ 54 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาส ทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล กับความตระหนักต่อปัญหาเด็กค้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

การเปิดรับสื่อประเภทต่างๆ	ความตระหนักต่อปัญหาเด็กค้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน		
	จำนวน	r	p
โทรทัศน์	420	-.0025	.959
วิทยุ	420	-.1555 **	.001
หนังสือพิมพ์	420	.0622	.204
นิตยสาร	420	.0749	.125
แผ่นพับ	420	.0282	.564
โบรชัวร์	420	.0610	.212
โปสเตอร์	420	.0579	.237
ป้ายประกาศ	420	-.0286	.559
เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	420	-.0710	.147
เจ้าหน้าที่จากทางราชการ	420	-.1274 **	.009
เพื่อนบ้าน	420	-.2002 ***	.000
เพื่อนฝูง	420	-.0256	.601
สมาชิกในครอบครัว /ญาติพี่น้อง	420	.1042 *	.033
อาจารย์	420	.1166	.017

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.001

จากตารางที่ 54 พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาส ทางสื่อมวลชนทุกประเภทไม่มีความสัมพันธ์กับความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นสื่อวิทยุ ส่วนสื่อเฉพาะกิจ พบว่า การเปิดรับทุกสื่อไม่มีความสัมพันธ์กับความตระหนัก นอกจากนั้นการเปิดรับข่าวสารทางสื่อบุคคลพบว่า ทุกสื่อมีความสัมพันธ์กับความตระหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นสื่อ

บุคคลที่เป็น เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน และ อาจารย์ ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

ตารางที่ 55 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล และสื่อโดยรวม กับความเชื่อถือค่านี้อาชีพที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

การเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ	ความเชื่อถือค่านี้อาชีพที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชน ที่พัฒนาเด็กและเยาวชน		
	จำนวน	r	p
สื่อมวลชน	421	.0770	.115
สื่อเฉพาะกิจ	421	.0926	.058
สื่อบุคคล	416	.0505	.305
สื่อโดยรวม	416	.1066 *	.030

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 55 พบว่า โดยภาพรวมแล้ว การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสมีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทำการทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภท คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล กลับไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

นอกจากทำการทดสอบโดยภาพรวม ผู้วิจัยยังได้ทดสอบแยกเป็นรายสื่อ 3 ประเภท คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกย่อยออกเป็นรายสื่อ 14 ชนิดอีกครั้ง คือ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ โบรชัวร์ ไปสเตอร์ ป้ายประกาศ เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่จากทางราชการ เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง สมาชิกในครอบครัวหรือญาติพี่น้อง และอาจารย์ ดังผลในตารางที่ 56 ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 56 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล กับความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

การเปิดรับสื่อประเภทต่างๆ	ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน		
	จำนวน	r	p
โทรทัศน์	421	.0716	.142
วิทยุ	421	.0498	.308
หนังสือพิมพ์	421	.1165 *	.017
นิตยสาร	421	.0674	.168
แผ่นพับ	421	.0705	.149
โบรชัวร์	421	.0705	.149
โปสเตอร์	421	.0641	.189
ป้ายประกาศ	421	.0585	.231
เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	421	.0417	.394
เจ้าหน้าที่จากทางราชการ	421	-.1040*	.033
เพื่อนบ้าน	421	-.1718***	.000
เพื่อนฝูง	421	-.0255	.602
สมาชิกในครอบครัว /ญาติพี่น้อง	421	.1947 ***	.000
อาจารย์	421	.1154 *	.018

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 56 พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสของกลุ่มตัวอย่างจากสื่อมวลชนทุกชนิด ไม่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นสื่อหนังสือพิมพ์ที่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสื่อเฉพาะกิจพบว่า ทุกสื่อไม่มีความสัมพันธ์กับความเชื่อถือ สำหรับสื่อบุคคลพบว่าทุกสื่อมีความสัมพันธ์กับความเชื่อถืออย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นสื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

ตารางที่ 57 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล และสื่อโดยรวม กับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

การเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ	การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชน ที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม		
	จำนวน	r	p
สื่อมวลชน	422	.1877 ***	.000
สื่อเฉพาะกิจ	422	.0970 *	.046
สื่อบุคคล	417	.2037 ***	.000
สื่อโดยรวม	417	.2370 ***	.000

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 57 พบว่า โดยรวมแล้ว การเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กด้อยโอกาสมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทำการทดสอบแยกเป็นรายชื่อ 3 ประเภทอีกครั้ง คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ก็พบว่าทั้งสามสื่อ มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เช่นกัน แต่ค่าความสัมพันธ์ที่พบมีระดับต่ำถึงต่ำมาก เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์นี้จึงเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

นอกจากทำการทดสอบโดยภาพรวม และทดสอบแยกเป็นรายชื่อ 3 ประเภท คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทำการทดสอบแยกย่อยออกเป็นรายชื่อ 14 ชนิดอีกครั้ง คือ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร แผ่นพับ โบรชัวร์ ไปสเตอร์ ป้ายประกาศ เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่จากทางราชการ เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง สมาชิกในครอบครัวหรือญาติพี่น้อง และอาจารย์ ดังผลในตารางที่ 56 ดังนี้

ตารางที่ 58 แสดงค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาสทางสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล กับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

การเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ	การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม		
	จำนวน	r	p
โทรทัศน์	422	.0450	.356
วิทยุ	422	.2021 ***	.000
หนังสือพิมพ์	422	.0619	.205
นิตยสาร	422	.1952 ***	.000
แผ่นพับ	422	.1704 ***	.000
โบรชัวร์	422	.1721 **	.009
โปสเตอร์	422	.0876	.072
ป้ายประกาศ	422	-.0118	.809
เจ้าหน้าที่จากองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน	422	.0618	.206
เจ้าหน้าที่จากทางราชการ	422	.2082***	.000
เพื่อนบ้าน	422	.1924***	.000
เพื่อนฝูง	422	.2301 ***	.000
สมาชิกในครอบครัว /ญาติพี่น้อง	422	.0828	.090
อาจารย์	422	.0045	.926

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

*** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

จากตารางที่ 58 พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องเด็กค้อยโอกาสของกลุ่มตัวอย่างจากสื่อวิทยุ และสื่อ นิตยสาร มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสื่อสื่อบุคคลที่เป็น แผ่นพับ และ โบรชัวร์ เท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับความตระหนัก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับสื่อสุดท้าย คือ สื่อบุคคล พบว่า เฉพาะเจ้าหน้าที่จากทางราชการ เพื่อนบ้าน และเพื่อนฝูง เท่านั้น ที่มีทั้งความสัมพันธ์กับความตระหนัก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนสื่ออื่น ๆ ที่เหลือ คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ไปสเตอร์ ป้ายประกาศ เจ้าหน้าที่จากองค์การ
เอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน สมาชิกในครอบครัว / ญาติพี่น้อง และอาจารย์ ไม่มีความสัมพันธ์กับ
การตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 3 ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจของประชาชนในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งนำเสนอในตารางที่ 59

ตารางที่ 59 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับการตัดสินใจของประชาชนในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	จำนวน	ค่าสหสัมพันธ์ (กับความตระหนัก)	p
การตัดสินใจ	419	-.1484 **	.002

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตารางที่ 59 พบว่า ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ค่าความสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับต่ำมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 4 ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจของประชาชนในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งนำเสนอในตารางที่ 60

ตารางที่ 60 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับการตัดสินใจของประชาชนในการให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	จำนวน	ค่าสหสัมพันธ์ (กับความเชื่อถือ)	p
การตัดสินใจ	420	-.0448	.359

จากตารางที่ 60 พบว่า ความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจให้การสนับสนุนองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 5 ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์กับเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ทดสอบสมมติฐานโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งนำเสนอในตารางที่ 61

ตารางที่ 61 แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน กับความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน

ตัวแปร	จำนวน	ค่าสหสัมพันธ์ (กับความตระหนัก)	p
ความเชื่อถือ	418	.4008 ***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติ .001

จากตารางที่ 61 พบว่า ความตระหนักต่อปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อความสำคัญขององค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเชื่อถือต่อเนื้อหาที่เสนอปัญหาเด็กด้อยโอกาส และต่อองค์การเอกชนที่พัฒนาเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยค่าความสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับต่ำมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย